

nister mener tillige, at dette, at der skal ske Anmeldelse, er en Hindring for, at disse Menighedsraad med Hensyn til de indre kirkelige Spørgsmaal kan afgive et tilfredsstillende Svar. Heri er jeg ganske uenig med den højtærede Kirkeminister; thi jeg mener, at naar det drejer sig om Spørgsmaal, hvor der skal tages Standpunkt til de indre kirkelige Sager, maa det mindste, man maa kræve, dog være, at de, som vil udtale sig og afgive deres Stemme for eller imod en saadan alvorlig Sag, een Gang i deres Liv henvender sig paa et Kontor for at bede sig optaget paa den kirkelige Liste, som et Udtryk for, at de dog har nogen Forstaaelse af og nogen Interesse for Kirkens Spørgsmaal.

Jeg ved ikke af, at jeg har udtalt, at der ikke kan komme noget godt ud af et Samarbejde mellem de Konservative og Socialdemokratiet. Jeg har slet ikke udtalt noget i saa Henseende. Jeg har kun udtalt min Forbavselse over, at man kan tænke sig virkelig at mødes i et godt Resultat, naar man har saa forskellige Hensigter med dette Udvalgs Arbejde, men Tiden vil jo vise, hvem der her har Ret.

Den højtærede Kirkeminister understregede meget stærkt, at en Adskillelse mellem Stat og Kirke ikke er Adskillelse mellem Folk og Kristendom, og heri vil jeg selvfølgelig give Kirkeministeren fuldstændig Ret. Men jeg vil alligevel sige, at Adskillelsen mellem Stat og Kirke uvægerligt vil medføre, at man paa et eller andet Tidspunkt kommer ud i en stor Frikkebevægelse, og jeg personlig har den Opfattelse, at Frikkebevægelsen, selv om den maatte kunne styrke de enkelte Kredse, som slutter sig til en saadan Frikirke, dog vil bidrage til, at der kommer til at leve en stor, graa, ubevægelig Skare af Mennesker i vort Land, som ikke melder sig ind i nogen Kirke, og som derfor omtrent er ganske udelukket fra at komme i Berøring med kirkeligt Liv og fra kirkelig Paavirkning. Derfor nærer jeg den Frygt, naar man taler om Folkekirkens Opløsning, at denne i nogen Maade skal bidrage til en Nedgang med Hensyn til Kristendommen indenfor vide Kredse i vort Land.

Den højtærede Minister ser ud i Fremtiden og udtaler, at Kirkeforfatning og Adskillelse mellem Stat og Kirke kan godt forenes, thi naar vi har faaet denne Adskillelse, kommer Spørgsmaalet for den Frikirke eller de Frikirker, som maatte opstaa: Hvilken Forfatning skal de saa have? Jeg tror ikke, at Ministeren faar Tilslutning til denne Betragtning fra det

konservative Parti og dets Ordfører, idet dette ærede Medlem sikkert vil hævde, at det er ikke den Udgang af Sagen, som man fra den Side ønsker. Det ærede 6te Medlem for 5te Kreds betonedede jo igen, at han stærkt ønsker vor Folkekirkes Bevarelse. Det ønsker vi fra Venstre jo ogsaa, som saa tidt og ofte nævnt, saa det behøver jeg ikke her at gentage. Men det er jo meget beklageligt, at den konservative Ordfører og hans Parti og vi indenfor Venstre, som har dette store fælles Maal, der vel nok er det største i hele denne Sag, alligevel ikke kan arbejde sammen paa vor Folkekirkens Fremtid.

Den ærede socialdemokratiske Ordfører nævnte, at Pastor Fog-Petersen har udtalt, at han ønskede Udvalg, og dette skal jeg ikke bestride; men den ærede Ordfører glemte samtidig at nævne, at Hr. Pastor Fog-Petersen er den varmeste Ven af Folkekirken og jævnlig holder Foredrag rundt omkring i Landet, netop for at støtte Folkekirkens Sag. Naar man nævner det ene, finder jeg det rigtigt at nævne det andet med.

Den ærede konservative Ordfører udtalte, at de løse Forhold, vi er inde i, kan vi ikke fortsætte med; de er for uholdbare. Jeg indrømmer, at løse Forhold ikke er ideelle Forhold, men det ærede Medlem maa jo være vel vidende om, at man kan stramme Forholdene saa stærkt, at det hele springer, brister, og det er det, vi fra vor Side ikke vil være med til.

Kirkeministeren (Dahl): Det er kun en enkelt Bemærkning, jeg gerne vilde gøre til den ærede Ordfører for Venstre. Hun sagde, at jeg havde sagt, at jeg med Hensyn til Sammenlægning af Præstembeder kun havde Ansvar overfor Rigsdagen, og det ærede Medlem henstillede til mig; at jeg ogsaa skulde føle mit Ansvar overfor den enkelte Menighed. De to Ting staar ikke i Modstrid med hinanden. Naturligvis har jeg et Ansvar overfor den enkelte Menighed, der skal sammenlægges med andre, lige saa vel som jeg har et Ansvar overfor alle andre folkekirkelige Menigheder; jeg skal sørge for, at Byrderne, de skal bære, og Goderne, de skal have, bliver saa nogenlunde ligeligt fordelt. Men det er ikke overfor en folkekirkelig Mynighed, jeg staar til Ansvar for min Handlemaade, det er overfor Rigsdagen; og det var derom, jeg sagde, at jeg kunde godt dele den Tanke, at det maaske var uheldigt, at det kun var overfor Rigsdagen, jeg stod til Ansvar; og ikke overfor en